

VALTIOTIETEELLINEN YHDISTYS
STATSVETENSKAPLIGA FÖRENINGEN
FINNISH POLITICAL SCIENCE ASSOCIATION

18. Narratives in politics

Puheenjohtaja: Johanna Vuorelma, University of Warwick, J.T.Vuorelma@warwick.ac.uk

Työryhmän kuvaus:

Narratives have a central role in political science. As Bevir and Rhodes write, political science ‘relies largely on a narrative form of explanation. We account for actions, practices and institutions by telling a story about how they came to be as they are and perhaps also about how they are preserved. Narratives are thus to political science what theories are to the natural sciences’.

In political science narrative has been engaged with, studied and employed in various ways, ranging from autobiographical approaches to strategic and ontological perspectives. Some scholars focus on the structural aspect of narrative and examine what constitutes a narrative, while others are more interested in the relationship between narrative and social reality. Narrative can be treated both as a mode of explanation and a research method in political science.

The concept of narrative is particularly important when studying immigration and refugee policies because of the potency of narrative in framing policies and limiting policy options. Political actors often act as ‘narrative entrepreneurs’ who employ cultural and historical resources to strategically frame their policies in sensitive issues that can wield popular reactions. The task of political scientists is to tease out the narrative resources that such representations rely on and unpack their political aspects.

This panel welcomes submissions on all aspects of narrative in political science: what accounts as narrative, how political events are narrated in theory and practice, what kind of narratives are successful in politics and international relations, why narratives matter in politics, and what are the benefits of using narrative as a tool, concept or method in political science. Narratives are everywhere, but there are also limits to them – not everything is narrative. What are those limits?

Abstraktit:

Hannah Arendt on Politics and Narrativity: Reflections on Arendt's Early Writings on Jewish Politics

My presentation will deal with Arendt's conception of the political relevance of narrativity. I will focus on her early writings on Jewish politics and totalitarianism and seek to show that these writings still carry a political relevance today, especially in the light of the current refugee crisis caused by the Syrian civil war. Even though many scholars (e.g. Julia Kristeva, Seyla Benhabib) have emphasized the aspect of narrativity as the key element in Hannah Arendt's political thinking, her early writings on Jewish politics have been left without due attention. Although Arendt reflects on the political aspects of narrativity most comprehensively in her two major theoretical works *The Human Condition* (1958) and *The Life of the Mind* (1978) I'll seek to show that a very similar approach to political narrativity not only already pervades Arendt's early writings, but that her reflections on the rights and political situation of stateless peoples and refugees in the context of Jewish politics during and before the II WW provide the historical background for Arendt's later ponderings. I will focus especially on Arendt's reflections on the relationship between narrativity and politics in the context of her writings on Jewish politics.

Ville Suuronen, Jyväskylän yliopisto, viakpesu@student.jyu.fi

Historiapolitiittiset narratiivit Suomesta ja Ukrainan kriisi

Suomen kansallisessa kertomuksessa suhde Venäjään on ollut keskeinen osa. Raja on paitsi erottanut valtioita, myös määrittänyt kansallista identiteettiä. Kylmän sodan aikana "ikuinen perivihollisuus" häivyttiin kansallisesta kertomuksesta, jonka keskiöön nousi idän ja lännen välillä tasapainoileva Suomi. Historiaa tulkittiin poliittisia tarkoituksia palvelemaan. Neuvostoliiton romahdettua ja Suomen liittyttyä Euroopan unionin jäseneksi, kertomuksessa vahvistui historiallinen pyrkimys osaksi länttä ja sen onnistuminen. Poliittisessa keskustelussa tuotetaan, muokataan ja rakennetaan jatkuvasti erilaisia kilpailevia tai toisiaan täydentäviä narratiiveja Suomesta. Yksi keskeinen narratiiveihin vaikuttava tekijä on kuinka historiaa tulkitaan. Kansalliset kertomukset ovat merkittäviä historiatietoisuuden ja ymmärryksen ilmentymiä. Ne ovat poliittinen voimavara, jossa historian tulkinnoista rakennettuja narratiiveja käytetään erilaisten päämäärien saavuttamiseen. Ukrainan kriisin puhkeaminen on haastanut Suomen kansallisen narratiivin eritoten osana ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa. Venäjän sotatoimet ja miehitys Ukrainassa ovat nostaneet keskustelun ytimeen myös Suomen turvallisuushorisontin. Tässä yhteydessä Suomen suhdetta Venäjään on arvioitu käyttäen erilaisille historiantulkinnolle rakennettuja narratiiveja. Tässä paperissa tutkitaan kansallisten narratiivien käyttöä ja rakentamista Ukrainan kriisin yhteydessä. Paperissa kysytään miten historiaa on käytetty kansallisen narratiivin rakentamiseen sanktiopolitiikan ja energiayhteistyön kontekstissa? Millaisia kilpailevia tai vaihtoehtoisia narratiiveja on esitetty? Paperissa analysoidaan eduskunnassa vuoden 2014 ja 2015 aikana käytyjä keskusteluita EU:n sanktiopolitiikasta, Ukrainan tilanteesta sekä energiayhteistyöstä Venäjän kanssa.

Miika Raudaskoski, Itä-Suomen yliopisto, miika.raudaskoski@uef.fi

Kekkonen kättelee itää ja länttä - Kekkonen Finlandia-katsauksissa

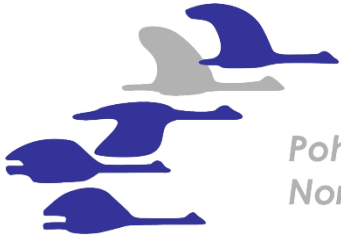
Urho Kekkonen ensimmäisen presidenttikauden uutiskatsaukset kertovat tuoreen presidentin suuntatumisesta niin länteen kuin itäänkin. Lähtö- ja tuloseremonioissa korostuu vallan rakentaminen myös kotimaassa. Esityksessämme tarkastelemme Kekkonen ensimmäisen presidenttikauden (1956 - 1962) kuvastoa Finlandia-katsauksissa. Aineistomme koostuu 36:stä Suomi-Filmin Finlandia-katsauksesta, joita esitettiin ennen illan näytelmäelokuvaa elokuvateattereissa. Uutiskatsaukset muodostivat suuren osan ns. veronalennuselokuvista toisen maailmansodan jälkeen. Uutiskatsaukset olivat noin seitsemän minuutin pituisia, yleensä mustavalkoisia ja selostettuja lyhytelokuvia, joissa yleensä oli useita aiheita. Finlandia-katsauksia valmisti 1950- ja 1960-lukujen suurin suomalainen lyhytelokuvien tekijä Suomi-Filmi. Keskitymme siihen, millaisia tavoitteita uutiskatsauksista voidaan tunnistaa Kekkonen julkisissa kohtaamisissa ja niiden esittämisessä. Olemme kiinnostuneita sitä, millaisena Kekkonen toiminta näytettiin niille, joihin haluttiin tehdä vaikutus koti- ja ulkomailla. Ensimmäisellä valtakaudellaan Kekkonen joutui rakentamaan silloin vielä heikkoa asemaansa niin kotimaassa kuin ulkomaillakin. Uutiskatsauksissa korostuvat suhteet ulkovaltoihin, niin Neuvostoliittoon kuin läntisiin valtoihin. Valtiovierailujen ohella Kekkonen näytetään vieraillessaan erilaisissa tapahtumissa niin kotimaassa kuin ulkomaillakin. Uutiskatsausten sisältö oli ikkuna ulkomaailmaan: se, mitä idästä näytettiin, suunnattiin kotimaan lisäksi myös länteen, ja se mitä lännestä näytettiin, suunnattiin myös itään. Kekkonen näytti esiintymisillään valta-asemaa muun muassa kättelyiden ja erilaisten seremonioiden kautta. Uutiskatsausten kautta Kekkonen saattoi välittää suomalaisille ja lännen ryhmän tarkkailijoille Suomen talouden valtiojohtoisen toimintatavan ja idälle innostuksen lännen tieteen ja teknologian kehitykseen.

Esittäjät Minna Lammi ja Päivi Timonen

Arktista narratiivia etsimässä

Venäjän pohjoisuus on maantieteellinen tosiasia, mutta myös identiteettipoliittinen diskurssi. Puhetapa Venäjän pohjoisesta on muuttunut viimeisten 15 - 20 vuoden aikana. Venäjällä laajat alueet määritettiin Neuvostoliiton ja vielä Venäjänkin aikana pohjoisiksi, mutta nyt niiden rinnalle on tullut narratiivi arktisesta Venäjästä. Virallisesti Venäjän arktisen vyöhykkeen rajat määriteltiin vuonna 2014. Samana vuonna aluekehitysministeriö lakkautettiin ja arktista koskeva päätöksenteko hajautettiin eri ministeriöille. Vuoden 2015 perustettiin Venäjän hallituksen alainen arktisten asioiden komissio. On selvää, että arktisen politiikan johtaminen Moskovasta käsin ja päätöksenteon jännevöttäminen ovat hallinnon muutosten taustalla, mutta tärkeimpänä pontimena lienevät alueen luonnonvarat ja Koillisväylän kaupallisen hyödyntämisen tulevaisuudennäkymät. Arktinen siis useimmiten assosioituu ympäristönmuutoksen aiheuttamien mahdollisuuksien avautumiseen maapallon pohjoisilla alueilla, mikä lisää arktisten valtioiden mutta myös muiden toimijoiden aktiivisuutta alueella. Tieteellä on tässä prosessissa suuri merkitys, erityisesti Venäjällä. Arktisen olosuhteet ja arktisen alueen tutkimus ovat olleet kasvava trendi Venäjällä, esimerkkeinä Arkangelin alueen pohjoisen tutkimukseen keskittyvä yliopisto ja Murmanskiin perustettava arktinen yliopisto. Esitelmässäni, joka liittyy väitöstutkimukseeni, pohdin Venäjän pohjoiseen liittyviä narratiiveja erityisesti historiapolitiikan ja identiteettipoliitiikan näkökulmasta. Keskityn tarkastelemaan Venäjän arktisen identiteetin rakentamiseen ja historiapolitiikkaan liittyvää keskustelua, jota on käyty Venäjän mediassa ja tieteen piirissä.

Susanna Pirnes, Arktinen keskus, susanna.pirnes@ulapland.fi

Pohjoismaiden hallinnollinen liitto Suomen osasto ry
Nordiska administrativa förbundet Finska avdelningen rf